

**Budapest Környéki
Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság**

Érke: **2015 SZEPT 21**

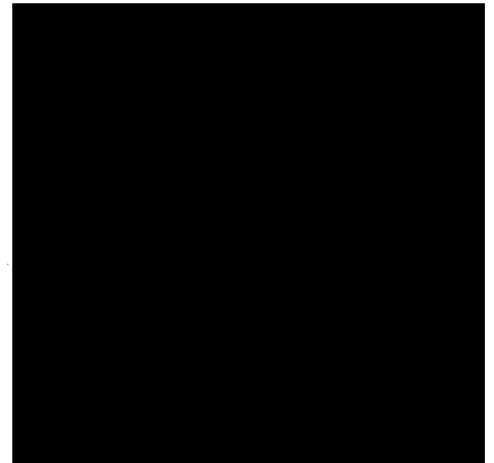
Érk. módja: személyesen / postán / gyűjtőládába /
e-mailen / faxon

Példány: 1 Melléklet: 4

Ügyszám: 2K.27.180/2013 / 17

**Budapest Környéki
Közigazgatási és Munkaügyi
Bíróság!**

Alkotmányjogi panasz

a

2.K.27.180/2013 sz. ügyben.

① *Vk. a T. AB rez.
meghívás + kérii stílus
+ I. j. (2K.)
bír. stílus*

② *Sc. eset 8. sz. 2015. Os. 21.*

D

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/2001-1/2015
Érkezett:	2015 SZEPT 28.
Példány:	1
Melléklet:	8 db
Kezelőiroda:	
4	

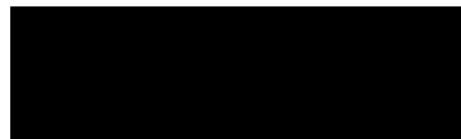
17

Tisztelt Bíróság!

Hivatkozással a 2.K.27.180/2013 sz. ügyben sz. ügyben a Kúria által **Kfv.V.35.396/2014/6.** sz. alatt meghozott felülvizsgálati ítéletre, jelen beadványunkhoz csatoljuk az Alkotmánybíróság részére írott alkotmányjogi panaszunk eredeti példányát, továbbá annak 1-3. sz. mellékleteit.

Az Alkotmányjogi panaszt az Alkotmánybíróság részére közvetlenül is megküldtük.

Budapest, 2015-09-14

Magyarország Alkotmánybírósága
Budapest 1015
Donáti utca 34-45.

Alkotmányügyi Bíróság
Közigazgatási Szakág

2015-03-21

Elj. módjai: postán / gyűjtőládába /
közvetlenül / személyesen / faxon / e-mailen

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Melléklet:
27 130 / 2013

Az [redacted] t [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] a továbbiakban: Indítványozó) kívül jegyzett és a jelen indítványhoz másolatban csatolt jogtanácsosi igazolvánnyal (lásd I/1. számú mellékletet) igazolt jogi képviselőjeként az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban: Abtv.) 27§ alapján, a 30. § (1) bekezdésében előírt törvényi határidőn belül az alábbi

alkományjogi panaszt

terjesztjük elő a Kúria Kfv.V.35.396/2014/6sz. jogerős ítéletével szemben.

I. Kérelmek

Indítványozó alkotmányjogi panaszt terjeszt elő az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja és az Abtv. 27. § alapján kéri az Alkotmánybíróságot, hogy

- állapítsa meg az említett Kúriai ítélet egészének az alaptörvény-ellenességét, és
- az Abtv. 43. §-ának megfelelően semmisítse meg a támadott ítéletet, mivel annak hatályban maradása folytán Indítványozó Alaptörvényben biztosított joga sérül és az Indítványozó már minden rendelkezésre álló jogorvoslatot kimerített.

Indítványozó álláspontja szerint az ítélet az Alaptörvény B cikkébe, XIII. cikk (1) és (2) bekezdésébe, XXVIII cikk (1) és (7) bek-be, továbbá 28. cikkébe ütközik.

II. Befogadhatóság

Az Abtv. a 29. §-nak megfelelően, 52. § (4) bekezdése értelmében az alkotmánybírósági eljárás feltételeinek fennállását az Indítványozónak kell igazolnia. Az alábbiakban Indítványozó igazolni kívánja, hogy a támadott bírósági ítélet alapvető alkotmányjogi kérdéseket vet fel.

II/1. A jogorvoslati lehetőség hiánya

Tekintettel arra, hogy a támadott ítélet felülvizsgálati eljárásban született jogerős Kúriai döntés, mely egy eredeti - Indítványozó álláspontja szerint jogellenes - [redacted] [redacted] si [redacted] t [redacted] közigazgatási perben született, a hatályos Ket., illetve Pp. értelmében az Indítványozó számára jogai védelmét kizárólag az AB előtt lefolytatott eljárás biztosíthatja.

II/2. Alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Indítványozó álláspontja szerint maradéktalanul teljesül az Abtv. 29. §-ában előírt azon feltétel, hogy az alkotmányjogi panasznak alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésre kell irányulnia. A jogállamiság és jogbiztonság sérelme, a tulajdonhoz való jog sérelme, a hatékony jogorvoslatihoz való

jog sérelme, valamint a jogszabályok céljával összhangban álló jogértelmezés elvének sérelme kirívó jelentőségűvé válik azáltal, hogy a bírósági szervezet (I. és II. fokú bíróság egyaránt) egy vélt vagy valós állami érdek érvényesítése érdekében az óvadék több évtizede jól és lényegében változatlanul működő jogintézményét kérdőjelezi meg és lehetetleníti el. Az ítélet azon túl, hogy az Indítványozó részére a konkrét vitatott ügyben 139.000.000 Ft (perköltséggel együtt 144.000.000 Ft) közvetlen kárt okoz, amennyiben hatályban fennmarad, úgy a jogintézmény részleges vagy teljes ellehetetlenítése útján a hitelezők és adósok részére egyaránt - jelenleg nem számszerűsíthető - kárt keletkeztet.

Fentiekre tekintettel megállapítható, hogy az Alkotmánybíróság *hatásköre* az ítélet megsemmisítésére az Abtv 27. és 29. 6. §-i szerint *fennáll*, az vitathatatlanul befogadható.

III. Az Indítványozó kérelmében foglaltak részletes indokolása

III/1. A peres eljárás és az ítélet rövid tartalma

A Felek által nem vitatott történeti tényállás szerint az Indítványozó egyik ügyfele részére projekthitel nyújtott, melynek biztosítékaul többek között az Ügyfél Indítványozónál vezetett bankszámlái felett alapított óvadéki jog szolgált. Az ügyfél valamennyi árbevétele követelés záloggal terhelt volt és - amikor és amennyiben az ügyfél jogszerűen járt el - valamennyi árbevételnek az Indítványozónál vezetett bankszámlára kellett beérkeznie, hogy az árbevétel a hitel megtérülését szolgálja. A ■■■ az ítéletben meghatározott időszakban számos hatósági átutalási megbízást nyújtott be az ügyfél bankszámláival szemben, mely megbízásokat az Indítványozó egytől egyig visszautasította óvadéki jogára tekintettel. A ■■■ - miután tudomást szerzett arról, hogy az általa benyújtott hatósági átutalási megbízások fedezete 139M Ft erejéig az indítványozónál vezetett számlá/ko/n rendelkezésre állt, az Árt és a Vht szabályainak - Indítványozó szerint csak vélt - megsértésére tekintettel kötelezte Indítványozót a fedezet átutalására, majd a fedezetet az Indítványozó ■■■-nél vezetett fizetési számlájáról beszedte, így tartalmilag az Indítványozó rendelkezésére álló óvadékat elvonta. A ■■■ közigazgatási határozata szerint az Indítványozó azért volt köteles az adózó ügyfél helyett helytállni a ■■■-al szemben, mert az ügyfél fizetési számlája terhére benyújtott hatósági átutalást nem teljesítette, tehát az Art 152. § (1) bek. és 153. § szerint helytállni köteles. A ■■■ határozatában rögzítette, hogy az Art 144. §-ban foglalt rendelkezésre tekintettel a ■■■ az adóvégrehajtásban a Vht. szabályai szerint jár el. Az Indítványozó az eredménytelen fellebbezést követően bírósághoz fordult azonban az I. fokon eljáró közigazgatási bíróság és a felülvizsgálati eljárásban eljáró Kúria a ■■■ határozatát egyaránt helyben hagyta. A közigazgatási hatóság és az eljáró két bíróság egyaránt rögzítette, hogy a Vht 79/d. § (1) bek. szerint az ügyleti biztosíték céljából elkülönítetten kezelt pénzüsszeget kizárólag az elkülönítés céljával összhangban lehet végrehajtás alá vonni, azonban a határozatok mindegyike vitatta az ügyleti biztosítéki (óvadéki) célú elkülönítés tényét. Lényegesnek tartjuk itt kiemelni, hogy az I. fokú bíróság maga is kimondta, hogy az óvadék polgári jogi jellegét - lévén ő maga közigazgatási bíróság - nem vizsgálta és erre a Kúria nem tért ki felülvizsgálati ítéletében. A Kúria ítélete indokolásából egyértelmű, hogy a közigazgatási határozatot azért tekinti jogszerűnek, mert az Indítványozó a részleges, korlátozott rendelkezési jogot biztosított ügyfele részére az óvadék tárgya felett. Más szóval a Kúria az óvadék mentességét a hatósági átutalások alól elismerte, azonban tagadta, hogy az Indítványozó által birtokolt pénzüsszeg valóban elkülönítetten kezelt pénzüsszeg lett volna, és mint ilyen, óvadéknak minősült volna. Tette mindezt a Kúria úgy, hogy nem nyilatkozott az I. fokú bíróság ítéletének általunk kiemelt indokolás részéről (miszerint a bíróság az óvadéki mivoltot közigazgatási bírói fórum lévén nem vizsgálja).

III/2. Az ítélet ütközése az Alaptörvény B cikkében foglalt demokratikus jogállamiság keretei közé tartozó jogbiztonság követelményével

Az óvadék a polgári jog évtizedek óta alapjaiban változatlan jogintézménye, mely jogintézmény tartalmi módosításra nem, csak kiegészítésre került (dematerializált értékpapírok megjelenése, harmadik személy óvadéktartó szerepének kodifikálása). A régi és az új Ptk. a jogintézményt mindenkor úgy határozta meg, hogy óvadéknak minősül az pénz vagy értékpapír, melyet biztosítéki céllal nyújtanak és mely kikerült a kötelezett korlátlan rendelkezése alól, továbbá mely fölött a jogosult - a kötelezett nemteljesítése feltételével - rendelkezési jogot szerzett. A jogalkotó soha nem írta elő, hogy a kötelezett rendelkezési jogát totálisan veszítse el az óvadék tárgya felett, az elvárás csak az (és az volt), hogy a rendelkezési jog ne legyen korlátlan. Ezzel összhangban áll a Vht. 79/d (1) a) bekezdése, mely **az ügyleti biztosíték céljára** szabad rendelkezés alóli kikerülést írja elő követelménynek a végrehajtás alóli mentesüléshez és a Pénzforgalmi törvény 21. § (2) bekezdése, mely **szintén a szabad rendelkezés alóli kikerüléssel** (és nem a rendelkezés alóli kikerüléssel) operál. A jogszabályi rendelkezések nyelvtani értelmezésével és a jogalkotói szándékkal összhangban a bankok "amióta a világ világ" engednek korlátozott rendelkezést az óvadék tárgya felett az alábbiakra tekintettel:

- az "akinek több joga van, kevesebb joga is van" elve itt is él, vagyis ha a kötelezett rendelkezési joga teljesen elvehető, akkor részlegesen is elvehetőnek kell lennie,
- a jogosult a hitel lehető legteljesebb visszafizetésében érdekelt, márpedig - ha az ügyfél fizetőképességének fenntartása és így életben tartása csak így lehetséges - ehhez gyakran szükség van az óvadék részleges kiengedésére,
- az óvadék részleges kiengedése a jogosult hozzájárulásával senkinek a jogos érdekét nem sérti (harmadik személyét sem, hiszen ha a jogosult nem engedne "A" - működés szempontjából fontos - követelést, pl. munkabért kifizetni, akkor értelemszerűen a működés fenntartása szempontjából kevésbé fontos követelés kifizetését még kevésbé engedné meg).

Az óvadék hatalmas előnye a többi biztosítékhoz képest, hogy minden élethelyzetben kizárólag a jogosult számára szolgál (és szolgált a korábbi Ptk. korában is) kielégítési alapként, ezt szolgálja a már említett Vht. rendelkezés, de ezzel van összhangban a Cstv. 11. § (3) bek., és 38. § (5) bek.-e, továbbá - részben, mert ott nem csak a biztosítéki jellegű pénzekekről van szó - a pénzforgalmi törvény hivatkozott rendelkezése is. Így volt ez a magyar jogrendszerben szuverén módon az EU csatlakozás előtt és így van ez, a Pénzügyi Biztosítékokról szóló 2002/47 EU Direktíva implementálási időszakának lejártára és a magyar EU csatlakozásra tekintettel most már kötelező jelleggel is. Nem ismeretes olyan BH, mely a hitelező egyedi hozzájárulása mellett korlátozott rendelkezést engedő elkülönített pénz- vagy értékpapír kezelést az óvadéki jellegnek nem megfelelőnek minősített volna, a mostani Kúriai határozat viszont - anélkül, hogy megnyilvánulna az óvadék érvényessége tekintetében, sőt figyelembe nem véve, hogy az óvadéki mivolt minősítésétől az I. fokú bíróság kifejezetten tartózkodott - tartalmilag ezt teszi, az óvadék lényegét, a harmadik személyek igényei alóli mentességet vitatja el abban az esetben, ha a jogosult az óvadék tárgya felett saját együttdöntési joga fenntartása mellett korlátozott rendelkezési lehetőséget ad a kötelezett részére. /Azt az értelmezést pedig - ami egyébként nincs is kimondva az ítéletben - szinte leírni sem merjük, hogy esetleg a Kúria úgy tudott volna átlépni a számlákon lévő pénz óvadéki jellegén, hogy azt az álláspontot vallaná, hogy lehetséges olyan óvadék, mely nem ügyleti biztosíték céljára szól és esetleg ezért ne lenne jelentősége a számlákon lévő pénzösszeg óvadéki jellegének. Hangsúlyozzuk, ilyenre még csak nem is utal az ítélet, de formál logikailag csak így lenne feloldható az a dichotómia, miszerint az óvadéki jellegről a bíróság kifejezetten nem nyilatkozik, és ezzel fenntartja azt a lehetőséget, hogy az elhelyezett pénz óvadéknak és egyszersmind mégis inkasszálhatónak minősüljön./

Különösen szomorú, hogy a Kúria ítéletét már az új Ptk hatálybalépését követően, tehát annak tételes szabályai létezése mellett hozta meg, ugyanis az új Ptk. 5: 95. § (2) a) pont **tételesen elismeri az óvadék feletti korlátozott rendelkezési jog létét, amikor kimondja, hogy az óvadéktartó harmadik személy teljesíti a kötelezett rendelkezését az óvadék tárgya felett a jogosult jóváhagyása esetén.** Bár a rendelkezés az új Ptk-ban jelent meg, de csak a korábbi joggyakorlat leképezésésként. A hivatkozott bekezdés az óvadéktartó jogintézményének a gyakorlatban korábban is létező intézményét kodifikálta és ezzel kapcsolatban kívánta - a korábban kijegecesedett gyakorlattal összhangban - az óvadéktartót egyértelműen eligazítani. Az új Ptk. 5:95. § értelemszerűen nem kívánta kedvezőbb helyzetbe hozni a harmadik személy óvadéktartót alkalmazó óvadéki jogosultat, csak tisztázandónak tekintette az óvadéktartó eljárását, aki - szemben azzal az esettel, amikor az óvadéktartó egyben a jogosult is - nem a saját jól felfogott érdekében jár el. A törvényi rendelkezés esetünkben természetesen csak analógia lehet (a per tárgyát képező eseményeknél későbbi hatálybalépés, a per során nincs harmadik személy óvadéktartó), de az analógiát tekintve is nyilvánvaló, hogy a jogosulti jóváhagyás melletti rendelkezési jog nem lehet oka az óvadéki jelleg megtagadásának.

III/3. Az ítélet ütközése az Alaptörvény XIII cikkében foglalt tulajdon szentsége követelményével

Az ítélet az Indítványozó korlátozott tulajdonjogát, illetve tulajdoni várományát sérti. A zálogjog - és annak speciális típusaként az óvadék - korábban is kérdéses volt jogdogmatikai szempontból. A korábbi Ptk. a kötelmi jog alatt tárgyalta, a mostani viszont - elismerve dologi, vagyis abszolút jellegét - a dologi jog keretében tárgyalja. Anélkül, hogy Indítványozó a dogmatikai elhelyezésbe belemenne (ehhez felkészültséggel sem bír) leszögezhető, hogy az óvadéki jog tartalmilag a régi és az új Ptk. hatálya alatt is ugyanazon részjogosítványokat tartalmazta: birtoklás joga, korlátozott használati jog, korlátozott rendelkezési jog. Ugyancsak elmondható, hogy az óvadék jogosultja a régi és az új Ptk. szabályai szerint egyaránt megszerezhetette és megszerezheti az óvadék tárgyának tulajdonjogát a kötelezett nemteljesítése feltételével. Ehhez képest a Kúriai ítélet az indítványozó (korlátozott) tulajdonát vonja el, mégpedig természetesen kártalanítás nélkül. Az Alaptörvény a tulajdon kisajátítását, ellenszolgáltatás nélküli elvételét minden esetben tilalmazza, tekintet nélkül arra, ki az elvett tulajdon "szerencsés nyertese", jelen esetben azonban történetesen a nyertes maga az Állam, így az ítélettel voltaképpen 139M Ft kártalanítás nélküli államosítására került sor. Az ítélet ugyan nem emeli ki, hogy a hatósági átutalás jogosultja a ■■■■ révén maga az Állam, de az Indítványozó szerint jelentősége van ennek, hiszen ez tette szükségsszerűvé, hogy az Ügyben közigazgatási - és ne polgári vagy gazdasági - tanács döntsön, melynek pont az lenne a feladata jogállamban, hogy a jogalanyok jogvédelmét biztosítsa az Állammal szemben.

III/3. Az ítélet ütközése az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bek szerinti független és pártatlan bíróság, továbbá a (7) bek. szerinti hatékony jogorvoslatoz való jog követelményével

A jelen pontban említett elvárások csak, együtt, egymással összhangban értelmezhetők. A demokratikus jogállamiság Alaptörvény B cikkében lefektetett alapelveinek megfelelően az Alaptörvény szerint minden jogalany - ahol a jog gyakorlása nem csak ember által lehetséges, ott a jogi személyek és egyéb, jogot szerző entitások is - a törvény előtt egyenlő, vagyis az Állam, vagy annak valamely szerve a bíróságok előtti eljárásokban ellenfeleikkel szemben prioritást nem élveznek. Tulajdonképpen hasonló, fair eljáráshoz való jog magukat a közigazgatási hatóságokat is terheli az Alaptörvény XXIV. cikke alapján, azonban jelen ügyben az Indítványozó eredeti ellenfele maga a jogot alkalmazó állami hatóság volt, mely határozatával saját érdekét érvényesítette, így tőle a részrehajlás nélküli eljárás kevésbé volt elvárható. A Kúria döntését nem lehet társadalmi környezettől

elvonatkoztatva vizsgálni, így rögzíteni szükséges azokat az anomáliákat, melyek a támadott jogerős ítélet meghozatalához vezettek:

- a gazdasági válság kiteljesedése után a politika és a társadalom azt az elvárást közvetítette a bíróságok részére, miszerint a bankok alapértelmezetten tisztességtelenek, így mindenkor eljárásuk fokozott gyanakvással mérlegelendő;
- a konkrét ügyben az I. fokú bíróság kifejezetten kimondta, hogy az óvadéknak tekintett pénz óvadéki jellegét - annak polgári jogi tartalma miatt - nem vizsgálja és ezt a felülvizsgálat során eljáró Kúria helybenhagyta, noha a közigazgatási bíróságnak a közigazgatás működése jogszerűségének komplex felülvizsgálatát kellene, hogy jelentse;
- egyszerűen nem lett volna lehetséges a közigazgatási határozat helybenhagyása, amennyiben a bíróság belemegy az óvadéki jelleg vizsgálatába és arra jut, hogy az átadott pénzügyi összeg óvadéknak minősült, mivel a Ptk, Vht, Art és Pénzforgalmi törvény azonos irányba mutat, amikor az óvadék harmadik személyek általi érinthetlenségét szabályozza;
- figyelmen kívül hagyta a Kúria a Pénzügyi Biztosítékról szóló 2002/47 EU irányelv több, mint egy évtizede kötelezően alkalmazandó szabályait, azon belül a 2. cikk (2) bekezdését, amiből minden levezetés nélkül, szövegszerűen is kiolvasható, hogy az átadott pénz óvadéki jelleghez az is elegendő, ha a pénzügyi biztosíték a jogosult ellenőrzése alatt áll;
- végül a Kúria közigazgatási tanácsa úgy tűnik nem vizsgálta a polgári és gazdasági kollégiumok gyakorlatát, ahol mindeddig (természetesen) nem született hasonló tartalmú ítélet, (miközben azt mondta ki, hogy az óvadéki jelleggel kapcsolatban nem ő hivatott dönten).

A fenti általános és konkrét érvek - legalábbis közvetetten - azt igazolják, hogy a Kúria eljárásában premisszaként abból indult ki, hogy az adóhatóságnak az Indítványozóval szemben igaza van és határozatát csak annyiban bátyázta körül indokolással, amennyiben az az adóhatósági határozat helybenhagyásához szükségesnek tűnt.

III/4. Az ítélet ütközése az Alaptörvény 28. cikkében foglalt, józan ész és közjó erkölcsös és gazdaságos szolgálatának elvárásába

Az Alaptörvény értelmében a jogszabályok értelmezése során feltételezni kell, hogy azok a józan észnek és közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. Az óvadék - biztosítékul adott pénzügyi összeg vagy értékpapír - célja a jogosult hitelező biztosítása az adó nemfizetése esetére. Amennyiben tehát az adós nem teljesít, a hitelező jogosult az óvadék összegét a maga teljességében a saját kielégítésére fordítani. A szabályozásból világos, hogy az óvadék esetén a kizárólagos preferált szereplő a jogosult, akinek az óvadék **hitelezői érdekét** szolgálja. A hitelezői érdek természetesen az is lehet, hogy az óvadék ne a hitel törlesztésére fordítódjék, hanem olyan harmadik személyek kifizetésére, akik kifizetésének elmaradása az adós gyors fizetési képtelensége bekövetkezését eredményezi (így a hitelező még kevesebb megtérüléshez jut, mint ha óvadéka egy részéről specifikus, fontos harmadik személyek javára lemondana). A Kúria ítéletében ezzel szemben elvitatta a **hitelező** azon jogát, hogy a jogosult specifikus, **általa fontosnak tekintett** harmadik személyek részére lemondjon. A Kúriai indokolásból - az Indítványozó eljárásának kontrakaróizációjából ("sörccsap vásárlását engedélyezte") - egyértelmű, hogy a Kúria szerint a hitelező előtt csak két út áll: az óvadéki kötelezett harmadik személy hitelezőinek általános sortartási szabályok szerinti kielégítése, vagy az óvadék saját célra való felhasználásán túlmenően minden kifizetés megakadályozása, ami viszont a kötelezett lényegében azonnali csődjéhez vezet. Túl azon, hogy ez az értelmezés sem a Vht, sem a Cst. szabályaival nincs összhangban, hisz jogrendünk szerint a zálogjogos, óvadékos hitelezőt mindenkor elsőbbség illeti meg (vagyis nem keletkezhetsz olyan helyzet, ahol az egyéb hitelezők "normál" kielégítési rangsorára figyelemmel kellene lenni), a Kúriai értelmezés a józan ésszel és

gazdaságossággal is hadilábon áll: amennyiben a hitelezők a Kúria támadott értelmezését irányadónak tekintik, a jövőben kénytelenek az óvadékok kötelezett általi felhasználását az ésszerűség követelményére tekintet nélkül ellehetetleníteni, ami jóval nagyobb számosságú kötelezett csődjéhez/felszámolásához vezet anélkül, hogy az egyéb hitelezők (jelen esetben a hatósági átutalási megbízást benyújtó NAV) bármi kielégítést kapna.

IV. Összegzés

A támadott ítélet rendelkezéseinek vizsgálata alapján egyértelműen megállapítható, hogy **az több alapvető, alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel és annak alaptörvény-ellenessége megállapítható, ezért annak megsemmisítésének helye van.**

V. Záró megjegyzések

Az Alkotmánybíróság kizárólagos hatáskörét és illetékességét az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és az Abtv. 27. § alapozza meg.

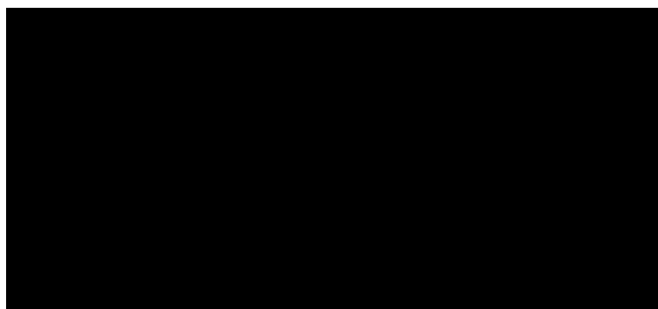
Az Alkotmánybíróság eljárása az Abtv. 54. § (1) bekezdése értelmében illetékmentes.

Az Abtv. 52. § (5) bekezdésében foglaltakra figyelemmel indítványozó előadja, hogy a jelen alkotmányjogi panasz, illetve a panaszban foglalt személyes adatok nyilvánosságra hozatalához nem járul hozzá.

Az Abt. 52. § (6) bek-vel összhangban jelen panaszunkhoz mellékeljük a Kúria V.35.396/2014/6. sz. felülvizsgálati ügyben hozott ítéletét és a Budapest Környéki Bíróság 2.K.27.180/2013/12 sz. első fokú határozatát.

Kelt: Budapest, 2015. szeptember 7. napján

Tisztelettel:

Mellékletek

Az Indítványozó jogi képviselőjének jogtanácsosi igazolványa másolatban

- A Kúria Kfv. V.35.396/2014/6. sz. felülvizsgálati ítélete

- a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.K.27.180/2013/12 sz. I. fokú ítélete